

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 319/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a [REDACTED] v konaní podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky o návrhu navrhovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. Martina Škublu, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 takto

r o z h o d o l :

Návrh na obnovu konania **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh konania pred vnútroštátnymi súdmi a Európskym súdom pre ľudské práva

1. Ústavnému súdu bol 10. mája 2022 doručený návrh navrhovateľa na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 125/2012.
2. Z návrhu, jeho príloh, ako aj z obsahu spisu ústavného súdu vedeného pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 (ďalej aj „pôvodné konanie“) vyplýva, že navrhovateľ doručil ústavnému súdu 28. októbra 2011 ústavnú sťažnosť, ktorou namietal, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vydal nezákonné rozhodnutia (ďalej len „súhlas 1 a súhlas 2“), na základe ktorých došlo k vykonaniu priestorového odposluchu, neoprávnene zhromažďoval jeho osobné údaje a zlyhal pri plnení svojej povinnosti vykonávať dozor nad vykonávaním priestorového odposluchu, a že Slovenská informačná služba (ďalej len „SIS“) nezákonne vykonávala priestorový odposluch, vyhotovila záznamy a analytické prepisy, neoprávnene zhromažďovala jeho osobné údaje, uchovávala ich a nezabezpečila ich úplné zničenie a nevytvorila záruky, ktoré by zabránili ich zverejneniu a šíreniu.
3. Ústavná sťažnosť bola uznesením č. k. I. ÚS 125/2012-101 zo 14. marca 2012 (ďalej aj „predmetné uznesenie“) odmietnutá ako oneskorene podaná, keďže podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľ (s odkazom na jeho verejné vyjadrenia, pozri bod 11 citovaného uznesenia) o sťažnosťou napádanom postupe SIS a krajského súdu a o sťažnosťou napádaných rozhodnutiach

(súhlas 1 a súhlas 2) dozvedel v roku 2008, pričom sťažnosť ústavnému súdu doručil 28. októbra 2011, po uplynutí zákonom ustanovenej 2-mesačnej lehoty.

4. O takmer identickej sťažnosti (podľa navrhovateľa) [REDAKOVANÉ] rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 tak, že zrušil súhlas 1 a súhlas 2 a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. [REDAKOVANÉ] sa následne obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosťami č. 5831/12, č. 27176/16 a č. 25592/16 (posledná sťažnosť sa týkala súhlasu 3, ktorý bol zrušený nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015 z 2. februára 2016). O podaných sťažnostiach rozhodol ESLP rozsudkom vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike z 20. júla 2021 (ďalej len „rozsudok ESLP“), ktorý sa stal konečným 22. novembra 2021.

5. Na ESLP sa obrátil aj navrhovateľ sťažnosťou č. 58359/12 (ktorá sa týka predmetného uznesenia) a sťažnosťami č. 27787/16 a č. 67667/16, ktoré vychádzajú zo skutkovo a právne takmer identickej situácie ako sťažnosti [REDAKOVANÉ], o ktorých ESLP v čase podania návrhu na obnovu konania ešte nerozhodol.

II.

Argumentácia navrhovateľa

6. Z toho, že bol navrhovateľ účastníkom konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 a rozsudok ESLP je vydaný aj v jeho prospech, vyvodzuje splnenie kumulatívnych podmienok svojej aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 vyplývajúcich z § 215 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa navrhovateľa zákon nevyžaduje, aby bol aj účastníkom konania pred ESLP, ale postačuje, ak je rozhodnutie ESLP na jeho prospech.

7. Podľa navrhovateľa ESLP v rozsudku konštatoval, že právo [REDAKOVANÉ] na ochranu súkromia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) bolo porušené nielen protiprávnosťou súhlasov, ale aj následným použitím informačno-technických prostriedkov a pretrvávajúcou existenciou primárnych (zvukové nahrávky a ich prepisy) a sekundárnych (sumáre, analytické poznámky) výsledkov ich použitia, pričom efektívnym prostriedkom nápravy je zabezpečenie zničenia týchto výsledkov, ktoré naďalej existujú. Prikázať krajskému súdu a SIS zabezpečiť zničenie výstupov je podľa navrhovateľa oprávnený práve ústavný súd, a to na základe svojej originálnej právomoci, ktorá má základ práve v nečinnosti krajského súdu a SIS.

8. Napriek tomu, že sa ESLP k otázke oneskoreného podania jeho ústavnej sťažnosti explicitne nevyjadril, navrhovateľ spochybňuje záver ústavného súdu o tomto dôvode odmietnutia jeho pôvodnej ústavnej sťažnosti. Zároveň uvádza, že v zmysle zásady *vigilantibus iura scripta sunt* nemieni čakať do vydania rozhodnutia ESLP o jeho sťažnostiach, aby sa vyhol riziku odmietnutia jeho následného návrhu na obnovu konania ústavným súdom opäť z procesných dôvodov. Zároveň pripomína konštantnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej pri posudzovaní možnosti obnovy konania je rozhodujúca potreba materiálnej ochrany práv dotknutých osôb.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom

9. Podstatou návrhu navrhovateľa je požiadavka na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 a zrušenie uznesenia č. k. I. ÚS 125/2012-101 zo 14. marca 2012 v rozsahu bližšie špecifikovanom v návrhu (v rozsahu, ktorý je v rozpore s právnymi závermi vyslovenými v rozsudku ESLP) a vrátenie veci ústavnému súdu na ďalšie konanie. Navrhovateľ ako dôvod povolenia obnovy konania uvádza rozsudok ESLP vydaný vo veci sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Navrhovateľ žiada, aby po povolení obnovy konania v rámci obnoveného konania ústavný súd nálezom rozhodol o porušení práv navrhovateľa podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 10 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom, resp. nečinnosťou krajského súdu v nadväznosti na vydanie súhlasov 1 a 2 a prikázal krajskému súdu zabezpečiť vyradenie a zničenie všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov v dispozícii SIS, ktoré boli získané na základe súhlasov 1 a 2. A zároveň aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 10 ods. 2 listiny a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom SIS a prikázal jej vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia informačno-technických prostriedkov získané na základe súhlasov 1 a 2, aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 33 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

10. Ústavný súd návrh navrhovateľa na obnovu konania predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preskúmal, či návrh navrhovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania (§ 214 až 217 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľov návrh na obnovu konania je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

12. Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

13. Podľa § 214 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 55 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

14. Podľa § 215 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol vo veci uvedenej v § 214 účastníkom konania pred ústavným súdom a v koho prospech orgán medzinárodnej organizácie rozhodol.

15. Z hľadiska priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom stanovuje zákon o ústavnom súde dve podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Prvou podmienkou je, že návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol účastníkom konania pred ústavným súdom, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje povoliť. Druhou podmienkou je, že návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, v prospech koho rozhodol orgán medzinárodnej organizácie zriadený na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

16. Keďže bol navrhovateľ účastníkom pôvodného konania pred ústavným súdom, ktorého obnovu navrhuje povoliť, prvá podmienka priznania aktívnej procesnej legitímácie je u navrhovateľa splnená.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutia ESLP sú (podľa doslovného chápania čl. 46 ods. 1 dohovoru, pozn.) záväzné výhradne pre strany sporu (od tohto typu záväznosti je potrebné odlišovať všeobecnú povinnosť orgánov verejnej moci vykladať pri vnútroštátnej aplikácii dohovor v súlade s judikatúrou ESLP v zmysle čl. 1 ods. 2 ústavy), návrh na obnovu konania pred ústavným súdom môže podať výhradne ten, kto bol účastníkom konania pred ESLP a predchádzajúceho konania pred ústavným súdom. Návrh na obnovu konania pred ústavným súdom teda nie je oprávnený podať ten, kto bol síce účastníkom konania pred ústavným súdom, avšak sám nepodal sťažnosť ESLP, a to hoci by sa rozhodnutie ESLP, ktorým navrhovateľ odôvodňuje návrh na obnovu konania pred ústavným súdom, týkalo aj skutkovo totožnej veci. Napriek tomu, že ide o trestné veci, nemožno tu uplatniť zásadu *beneficium cohaesionis* a závery vyplývajúce z rozsudku ESLP vzťahovať na ďalších odsúdených [porov. Wagnerová, E., Dostál, M., Langášek, T., Pospíšil, J., Zákon o ústavní súde s komentářem. Praha : Wolters Kluver , 2007, s. 54 (právný stav v ASPI k 31. 3. 2007)]. V tejto súvislosti ústavný súd pre doplnenie kontextu naznačeného východiska pripomína, že až s účinnosťou od 1. 1. 2013 došlo k zmene § 119 ods. 1 zákona č. 182/1993 Sb. o Ústavní súde, v zmysle ktorého možno podať návrh na obnovu konania proti rozhodnutiu ústavného súdu v aj inej než trestnej veci.

18. Inak povedané, na splnenie druhej podmienky nepostačuje, aby ESLP rozhodol o sťažnosti vychádzajúcej z totožnej, resp. obdobnej skutkovej a právnej situácie, ale je nevyhnutné, aby ESLP rozhodol o sťažnosti práve navrhovateľa, ktorý podal návrh na obnovu konania pred ústavným súdom.

19. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS 65/04 z 24. februára 2005, z ktorého vyplýva, že návrh na obnovu konania nemôže podať ktokoľvek, kto tvrdí, že dôvody rozhodnutia medzinárodného súdu svedčia aj v jeho prospech, i keď nebol účastníkom konania pred ESLP ani účastníkom jemu predchádzajúceho konania pred ústavným súdom. Opačný výklad by bol výsledkom rozširujúceho výkladu rozhodnutí ESLP, na ktoré ústavný súd nie je oprávnený.

20. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že navrhovateľ podal aj návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 490/2015, v ktorom ústavný súd rozhodoval o ústavných sťažnostiach navrhovateľa, ako aj [REDAKOVANÉ] spojených na spoločné konanie. V prejednávanej veci však v pôvodnom konaní ústavný súd predmetným uznesením rozhodol výlučne o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorú odmietol iba z procesného dôvodu jej oneskoreného podania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd napriek navrhovateľom tvrdenému

skutkovému a právnomu prepojení vecí navrhovateľa a [REDAKOVANÉ] po oboznámení sa s obsahom rozsudku ESĽP nezistil, že by bol vydaný v prospech navrhovateľa, keďže (ako to sám navrhovateľ uvádza v bode 69 návrhu na obnovu konania) ESĽP sa k otázke oneskoreného podania jeho pôvodnej ústavnej sťažnosti explicitne nevyjadril. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zvažovať v prejednávanej veci ani prípadný záväzný (precedenčný) účinok tohto konkrétneho rozsudku ESĽP, ktorý by implicitne vyplýval z čl. 1 dohovoru (účinok *erga omnes*, teda povinnosť zmluvných strán dohovoru *ex ante* nasledovať štrasburské štandardy ochrany ľudských práv) a z princípu právnej istoty (porov. BARANÍK, K. *Rozhodnutia medzinárodných orgánov a obnova konania pred Ústavným súdom SR*. In: *Výzvy a perspektívy vývoja ústavného práva Slovenskej republiky v procese európskej integrácie a globalizácie*. Kamil Baraník (ed.). Bratislava : PraF UK, 2017, s. 115 – 116).

21. V prospech tohto záveru vyznieva aj postup ESĽP, ktorý síce navrhovateľa v rozsudku označuje ako „*the applicant's associate*“, no k zlučeniu konania o sťažnostiach [REDAKOVANÉ] a o sťažnostiach navrhovateľa nepristúpil.

22. V zmysle uvedeného ústavný súd konštatuje, že druhá podmienka priznania aktívnej procesnej legitímácie na podania návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom nie je u navrhovateľa splnená. A preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol návrh navrhovateľa na obnovu konania podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

23. Napriek existencii odlišných názorov na materiálny prístup k ochrane práv jednotlivca pri povoľovaní obnovy konania pred ústavným súdom v odbornej literatúre (porov. ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. *Zákon o ústavnom súde Slovenskej republiky, komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, s. 568 a Drgonec, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie*. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 1604) z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva postup ústavného súdu v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov, ktorý spočíva konkrétne v tom, že aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu pristúpi k opätovnému preskúmaniu pôvodných sťažnostných námietok, ak je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania (porov. III. ÚS 347/2015, III. ÚS 650/2015, II. ÚS 218/2016, I. ÚS 76/2016). V týchto prípadoch však ústavný súd návrh na obnovu konania pred ústavným súdom prijal na ďalšie konanie, keďže na rozdiel od prejednávanej veci navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní nezistil nedostatky návrhu v zmysle § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Účelom obnovy konania pred ústavným súdom je zabrániť vzniku medzinárodnoprávnej zodpovednosti Slovenskej republiky voči Rade Európy za nesplnenie rozsudku ESĽP, ktorým tento orgán Rady Európy uložil Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ak ESĽP Slovenskej republike takú povinnosť neuloží, Slovenská republika nemôže znášať zodpovednosť za porušenie rozhodnutia ESĽP (I. ÚS 339/2018, porov. aj Drgonec, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie*. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 1604).

25. Obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy iba vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí ESĽP vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Uvedená

prieskumná povinnosť vznikne aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí ESLP, ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd a zároveň (ii) je vylúčené, aby sa náprava porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESLP v konaní proti Slovenskej republike dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy. O takúto situáciu pôjde v zásade v dvoch druhoch prípadov. V prvom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd rozhodoval vo veci ako jediná inštanca (napr. rozsudok vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, keď plénum ústavného súdu rozhodovalo ako jediná inštanca vo veci disciplinárneho konania proti sťažovateľovi ako predsedovi najvyššieho súdu; označený rozsudok ESLP predstavoval impulz na zavedenie možnosti iniciovať konanie o obnove konania aj pred ústavným súdom, pozn.; pozri aj PL. ÚS 92/2011). V druhom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd porušil právo na prístup k (ústavnému) súdu (napr. rozsudok vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. 2. 2014, sťažnosť č. 14090/10, keď ústavný súd odmietol preskúmať námietky sťažovateľa z dôvodu domnelého oneskoreného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy; tiež rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12, keď ústavný súd odmietol meritórne preskúmať námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej a druhej inštanacie) (porov. IV. ÚS 261/2021, III. ÚS 625/2021, I. ÚS 380/2020).

26. Návrh na obnovu konania môže smerovať proti meritórnemu nálezu ústavného súdu, proti uzneseniu o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej alebo o jej odmietnutí z iných procesných dôvodov v zmysle § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V týchto prípadoch by však ESLP musel dôjsť k záveru, že ústavný súd odmietnutím ústavnej sťažnosti porušil právo sťažovateľa na prístup k súdu, pretože v opačnom prípade by sám sťažovateľ nespĺňal podmienku meritórneho prerokovania sťažnosti pred ESLP z dôvodu nevyčerpania vnútroštátnych prostriedkov v zmysle čl. 35 ods. 1 dohovoru.

27. V zmysle judikatúry ESLP odmietnutie prostriedku nápravy príslušným vnútroštátnym orgánom pre nedodržanie predpísaných formálnych a obsahových náležitostí alebo lehôt má za následok zamietnutie sťažnosti pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy (Ben Salah Adraqui a Dhaima proti Španielsku, rozhodnutie z 27. 4. 2000, č. 45023/98, Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01).

28. Postup ústavného súdu v pôvodnom konaní spočívajúci v odmietnutí jeho ústavnej sťažnosti ako oneskorene podanej namieta navrhovateľ sťažnosťou pred ESLP č. 58359/12 zo 6. septembra 2012 (uvedené vyplýva zo Stanoviska vlády Slovenskej republiky k prijateľnosti a podstate sťažnosti vo veci Y. proti Slovenskej republike, ktorá je ústavnému súdu známa z jeho rozhodovacej činnosti). Z navrhovateľom predloženého rozsudku ESLP vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike nevyplýva záver o tom, že ústavný súd odmietnutím ústavnej sťažnosti navrhovateľa ako oneskorene podanej porušil jeho právo na prístup k súdu alebo akékoľvek iné právo. Aj keď vo všeobecnosti negatívne stanovisko ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti otvára možnosť domáhať sa ochrany individuálneho práva pred ESLP, v prejednávanej veci vzájomná inkompatibilita rozhodnutí ústavného súdu a ESLP jednoducho nenastala. Z uvedeného dôvodu nedošlo k aktivácii čl. 46 ods. 1 dohovoru, a tým ani k potrebe postupu podľa čl. 133 ústavy v spojení s § 214 a nasl. zákona o ústavnom súde.

29. V navrhovateľovej veci pritom nie je bez právneho významu, že v predmetnej veci podal viaceré sťažnosti EŠLP, a v prípade ak EŠLP rozhodne v jeho prospech, bude mať možnosť (za splnenia všetkých podmienok vyplývajúcich z ustanovení čl. 133 ústavy a § 214 a nasl. zákona o ústavnom súde) podať nový návrh na obnovu konania pred ústavným súdom. Na uvedenom nič nemení ani jeho obava z odmietnutia jeho návrhu z procesných dôvodov.

30. Keďže predmetný návrh bola odmietnutý ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch navrhovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu